

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **H. A.**, zast. JUDr. Jiří Slavíkem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Hybernská 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2003, č. j. 6 Az 108/2003 - 20, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Jiřímu Slavíkovi, advokátovi v Praze, Hybernská 9, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2002, č. j. OAM-770/VL-11-P16-2002, rozhodl žalovaný tak, že řízení o udělení azylu se zastavuje podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobce se opakovaně a bez omluvy nedostavoval k pohovoru za účelem objasnění důvodů jeho žádosti o udělení azylu, přičemž stav spisového materiálu neumožňuje správnímu orgánu rozhodnout ve věci.

Proti citovanému rozhodnutí podal žalobce včas opravný prostředek (žalobu), ve kterém uvedl, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním

rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/l967 Sb., o správním řízení (správní řád), a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, t. j. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně; správní orgán nedostatečně objasnil důvody, které vedly k vydání rozhodnutí a tím porušil povinnost, kterou mu ukládá § 47 odst. 3 správního řádu. K odůvodnění rozhodnutí žalovaného žalobce dále poukázal na to, že po příjezdu do České republiky byl ubytován v přijímacím středisku ve V. L. Z tohoto střediska byl následně přemístěn do PoS B. – J. v B. pod B., ze kterého po krátké době odešel bydlet do soukromí na adresu Č. 384, P. 9 – P. Při opouštění pobytového střediska nahlásil správnímu orgánu svoji novou adresu jako adresu pro doručování, avšak nebyl poučen o tom, že je povinen se rovněž přihlásit na místně příslušném oddělení cizinecké policie. Žalobce uvedl, že si je vědom, že se tak dopustil pochybení, protože se na příslušné adrese přihlásit musí. Nicméně správní orgán měl jeho adresu k dispozici a za celou dobu, kdy pobýval mimo pobytové středisko, mu žádná korespondence doručena nebyla.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2003, č. j. 6 Az 108/2003 - 20, byla žaloba zamítnuta. Podle zjištění městského soudu v době, kdy byl žalobce předvolán k pohovoru, se v místě, kde byl hlášen k pobytu, t. j. v Pobytovém středisku J., nezdržoval, a žalovanému v té době nebylo známo místo jiného pobytu žalobce. Předvolání k pohovoru tedy bylo žalobci řádně doručeno dle § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu. V době opakovaného doručování předvolání k pohovoru byl žalobce hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Jezová, z tohoto střediska svévolně odešel. Jiné místo pobytu hlášeno a povoleno neměl. Předvolání k pohovoru na den 25. 3. 2002 bylo vyvěšeno 14. 3. 2002, účinky doručení tedy nastaly 24. 3. 2002, předvolání k pohovoru na den 5. 4. 2002 bylo vyvěšeno 25. 3. 2002, účinky doručení v tomto případě nastaly 4. 4. 2002. Pokud se žalobce o termínu pohovoru nedozvěděl, pak to bylo pouze jeho vlastní vinou, že změnu pobytu správnímu orgánu včas neohlásil a průběh azylového řízení nesledoval. Žalobce tak porušil povinnost dle § 77 odst. 1 a § 4 zákona o azylu, podle kterého je žadatel o azyl povinen hlásit úmysl změnit místo hlášeného pobytu příslušnému oddělení cizinecké policie. K žádnému pochybení žalovaného nedošlo.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, ve které uvedl, že v České republice požádal o udělení azylu, a to ze závažných důvodů, které jsou v souladu se zákonnými důvody pro udělení azylu a které i v současnosti trvají. Stěžovatel se domnívá, že jeho postup byl v souladu s právy a povinnostmi účastníka azylového řízení, nicméně žalovaný zastavil řízení, aniž by se stěžovatelem provedl pohovor, ve kterém chtěl stěžovatel sdělit podrobně své důvody žádosti. S odkazem na podanou žalobu i na tuto kasační stížnost stěžovatel poukazuje na svůj zájem o azyl, což má rozporovat tvrzení, že stěžovatel nejevil zájem o dořešení otázky týkající se jeho žádosti o azyl, a že by se opakovaně nedostavoval k pohovoru nebo se jakkoli vyhýbal dalším potřebným úkonům. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud podnikl kroky k obnovení řízení o azylu, a tím stěžovateli nabídl možnost k plnohodnotnému procesu, což zaručuje Listina základních práv a svobod. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že důvodem pro podání této stížnosti jsou zákonné důvody specifikované v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb.,

o správním řízení (dále jen „s. ř. s.“). V této souvislosti požádal o odkladný účinek podané kasační stížnosti. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení. Podle názoru žalovaného stěžovatel byl dne 26. 1. 2002, při podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, řádně poučen o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území ČR. Žalovaný zastavil řízení ve věci stěžovatele podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, protože se tento stěžovatel opakovaně nedostavil k pohovoru a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možno rozhodnout. Stěžovatel se dlouhodobě nezdržoval v místě, kde byl hlášen k pobytu a změnu svého pobytu neohlásil, rovněž nepožádal o souhlas s touto změnou. Žalovaný proto přistoupil k náhradnímu doručení podle § 24 odst. 3 zákona o azylu. Námitky stěžovatele v kasační stížnosti jsou podle názoru žalovaného neopodstatněné a nemají podklad ve zjištěných skutečnostech. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud, podobně jako již Městský soud v Praze, z obsahu správního spisu zjistil že stěžovatel byl od 26. 1. 2002 v přijímacím středisku Vyšní Lhoty a od 6. 2. 2002 byl v Pobytovém středisku Jezová. Odtud svévolně odešel 13. 3. 2002. Do tohoto pobytového střediska se vrátil 2. 4. 2002 a 8. 5. 2002 opět svévolně odešel. Poté se vrátil až 21. 5. 2002. Stěžovatel byl poučen o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území České republiky, převzal poučení pro účastníky azylového řízení v arabském jazyce. Předvolání k pohovoru na den 25. 3. 2002 se podle záznamu ve spise nepodařilo jmenovanému doručit do vlastních rukou, a proto mu byla písemnost doručena uložením v azylovém zařízení; oznámení o uložení bylo vyvěšeno 14. 3. 2002 a svěšeno 24. 3. 2002. Předvolání k pohovoru na den 5. 4. 2002 bylo, vzhledem k tomu, že se jmenovaný v azylovém zařízení dlouhodobě nezdržoval a místo jeho pobytu nebylo známo (neoznámil je), doručeno uložením v azylovém zařízení; oznámení o uložení bylo vyvěšeno 25. 3. 2002 a svěšeno 4. 4. 2002. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce ohlásil změnu svého pobytu a požádal o souhlas s touto změnou.

Na základě uvedeného skutkového stavu věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že se plně ztotožňuje s právním posouzením Městského soudu v Praze; v jeho postupu, jakož ani v postupu žalovaného, neshledal žádné pochybení. Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2 zákona o azylu) nebo neposkytuje

informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout. Dané ustanovení Nejvyšší správní soud konstantně interpretuje tak, že pokud žadatel o azyl se nedostaví k pohovoru poté, co byl již dvakrát řádně obeslán, jsou dány podmínky pro zastavení řízení před správním orgánem. Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na to, že jeho postup byl v souladu s právy a povinnostmi účastníka azylového řízení, ze spisového materiálu vyplývá, že dvakrát svévolně opustil pobytové středisko, ve kterém byl hlášen k pobytu, tedy že porušil povinnost stanovenou § 77 odst. 1 a 4 zákona o azylu, podle kterého je žadatel o azyl povinen hlásit úmysl změnit místo hlášeného pobytu příslušnému oddělení cizinecké policie. Soud má tak za prokázané, že stěžovatel byl v souladu s ustanovením § 24 odst. 2 zákona o azylu k pohovorům řádně obeslán, přičemž stěžovatel se bez omluvy ani jednou nedostavil. Skutečnost, že předmětná předvolání neobdržel, nemá na věc žádný vliv, neboť se tak stalo v důsledku porušení povinností, jimiž byl stěžovatel v rámci řízení před správním orgánem vázán. Ostatně skutečnost, že stěžovatel průběh azylového řízení nesledoval vyplývá i z toho, že ačkoliv po svém návratu do azylového zařízení dne 2. 4. 2002 bylo předvolání k pohovoru vyvěšeno ještě na úřední desce, ponechal je stěžovatel bez povšimnutí.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť nebyla shledána nepřezkoumatelnost rozhodnutí tohoto soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatele, JUDr. Jiřímu Slavíkovi, který byl ustanoven stěžovateli k jeho žádosti usnesením Městského soudu v Praze č. j. 6 Az 108/2003 – 37 ze dne 18. 6. 2004, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu